

приносить валютні надходження в країни через витрати іноземних туристів; 4) туризм може сприяти регіональному розвитку; 5) туризм сприяє культурному обміну, сприяючи співпраці між національностями та культурами; 6) приваблення іноземних туристів може залучати іноземних інвесторів у різні сфери, що сприяє розвитку інших галузей економіки.

Список використаних джерел

1. Світовий туризм відновився на 80% від допандемійного рівня. URL: <https://dip.org.ua/turizm/svitovyy-turyzm-vidnovyvsya-na-80-vid-dopandemiynoho-rivnya/>.

2. У 2022 році дохід до Держбюджету від туристичної галузі скоротився практично на 31%. URL: <https://www.unn.com.ua/uk/news/2019580-u-2022-rotsi-dokhid-do-derzhbyudzhetu-vid-turistichnoyi-galuzi-skorotivsya-praktichno-na-31#:~:text=%D0%97%D0%B0%202022%D1%80%D1%96%D0%BA%20%D0%B4%D0%BE%D1%85%D1%96%D0%B4%20%D0%B2%D1%96%D0%B4.%D0%B3%D1%80%D0%BD>.

3. Сучасні тенденції та стратегії відновлення індустрії гостинності після COVID-19 та карантинних обмежень: монографія / Г.О. Горіна, Г.А. Богатирьова, Ю.С. Дорош, Р.І. Дудченко та ін.; наук. ред. Г.О. Горіна. Кривий Ріг: Вид. ДонНУЕТ, 2023. 142 с. URL: <http://elibrary.donnuet.edu.ua/2745/>

ЕКОНОМІЧНА ПЕРСПЕКТИВА ТА СУЧАСНИЙ СТАН СОЦІАЛЬНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Худавердієва В.А., канд. екон. наук, доц.

Гребінюк В.Д., здобувач вищої освіти

Макущенко А.В., здобувач вищої освіти

Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

Сучасний самостійний економічний розвиток туристичної індустрії без державної підтримки призвів до виживання переважно комерційних видів і форм туризму. Відповідно, частка соціального туризму помітно знизилася. Ця нинішня обставина пов'язана з постійним зростанням цін на транспорт, продукти харчування, різноманітні послуги та недостатнім фінансуванням з боку відомств і фондів. Це, в свою чергу, призвело до зменшення кількості потенційних туристів.

Соціальний туризм важливий для розвитку суспільства, але його роль часто недооцінюється в економічному аспекті. Його недооцінка може призвести до негативних соціальних наслідків, зокрема загострення соціальної напруги. Зростання доходів населення не встигає за вартістю туристичних послуг та інших факторів, що підвищують рівень життя. Таким чином, бажання відпочинку часто залишається незадоволеним серед інших соціальних потреб.

Актуальність цієї теми для України підтверджується невирішеними проблемами. У цьому контексті держава повинна взяти на себе важливу роль у регулюванні та контролі цієї сфери, що потребує оцінки пріоритетних форм і методів державного втручання.

Соціальний туризм переживає новий етап розвитку в умовах ринкової економіки, що вимагає поєднання іноземного досвіду з внутрішніми можливостями для ефективного регулювання. Важливо створити соціальний туризм, який зможе розвиватися паралельно з еволюцією ринкових відносин та нових моделей власності, що вимагає нових підходів до державного регулювання [1, с. 58–64].

Важливість вивчення цієї теми пояснюється відсутністю наукового обґрунтування такої форми неквапливого заняття. Для правильної організації та розвитку соціального туризму відповідно до сучасних вимог суспільства необхідні як теоретичні, так і практичні дослідження. Це і створення методичних вказівок, і прогнозування розвитку соціального туризму в нашій країні.

Соціальний туризм – це форма туризму, метою якої є надання доступних можливостей для подорожей особам з обмеженими фінансовими ресурсами, таким як діти, люди похилого віку, люди з обмеженими можливостями та особи з низькими доходами. Основна мета соціального туризму полягає в тому, щоб дати можливість цим людям реалізувати своє право на відпочинок і релаксацію. Для досягнення цієї мети витрати, пов'язані з такими поїздками, повністю або частково покриваються державними соціальними фондами, державою чи бізнесом.

Рентабельність соціального туризму не є його основним метою, проте важливо враховувати його економічний вплив. Основним принципом розвитку соціального туризму є досягнення двох основних цілей. По-перше, зробити дозвілля доступним для тих, хто не може собі це дозволити за комерційних обставин, наприклад студентів. По-друге, створення та розширення некомерційної сфери в індустрії туризму, яка б полегшила можливості подорожей.

У наш час профспілки беруть на себе більшу відповідальність у забезпеченні соціального добробуту малозабезпечених верств

населення. Основною метою цих спілок є гарантування соціального захисту, і всі їхні дії спрямовані на цю мету. Розвитку соціального туризму в Україні та її регіонах нині гальмує гостра відсутність правового забезпечення. Існуючі закони, які визначають гарантії та пільги для соціально незахищених верств населення, застаріли та можуть перешкоджати просуванню та розвитку соціального туризму в найближчі роки.

Одним з потенційних рішень цієї проблеми є впровадження нового закону, який би ефективно регулював питання соціального туризму. Такий закон має на меті зміцнити права, гарантії та переваги окремих соціальних груп, зокрема щодо їхнього доступу до можливостей туризму, охорони здоров'я та оздоровлення.

Таким чином, це могло б суттєво підштовхнути розвиток та зростання індустрії соціального туризму, а також покращити правовий статус та гарантії профспілкових осередків. Зрештою, це допоможе гарантувати дотримання та повагу встановлених законом прав [2, с. 3–5].

Для розвитку практики соціального туризму в Україні необхідно розробити комплексний план його розвитку. Це як створення законодавчої та нормативно-правової бази, так і імплементація спеціалізованого закону, який чітко визначає обов'язки держави у цій сфері. Закон має також деталізувати необхідні заходи для забезпечення публічності та державної підтримки. Зрештою, соціальний туризм має бути визнаний першочерговим напрямом у туристичній політиці держави [3, с. 6].

Список використаних джерел

1. Алексеева Ю. Економіко-правові засади розвитку соціального туризму в Україні. *Актуальні проблеми державного управління* : зб. наук. пр. X. : Магістр. № 1 (19). С. 58–64.
2. Колотуха О. Соціальний туризм в Україні. Проблеми та перспективи розвитку. *Красзнавство. Туризм*. 2010. № 20 (649). С. 3-5.
3. Панченко С. А. Значення і проблеми соціального туризму в Україні. К. : «Гілея: науковий вісник». с. 6.
4. Худавердієва В. Соціологія туризму: соціально-культурний аспект. *Науковий журнал «Вісник науки та освіти». Серія «Соціологія»*. 2022. № 3(3). С. 295-313. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/vno/article/view/2653>
5. Худавердієва В.А. Сутність соціально-культурного аспекту туризму та релігійного паломництва як соціальних потреб індивіда. *Науково-практичний журнал «Теорія і практика управління*

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ГОТЕЛЬНОГО БІЗНЕСУ, РЕСТОРАННОЇ СПРАВИ ТА ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Худавердієва В.А., канд. екон. наук, доц.
Жданова А.М., здобувач вищої освіти
Ткаченко С.В., здобувач вищої освіти

Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

Готельно-ресторанна сфера як одна з високорентабельних галузей світової економіки у ХХ ст. стає провідним напрямом економічного та соціального розвитку України. Міжнародний досвід свідчить, що не обхідною передумовою активного та успішного просування цієї галузі на ринок держави є сучасна туристична інфраструктура. Сьогодні туризм формує економку багатьох держав, регіонів, стає важливим чинником стабільного розвитку світової індустрії гостинності [1].

Із кожним роком розвиток туризму в Україні набуває все більших обертів. Щороку нашу державу відвідує в середньому 17 млн іноземців, у більшості з яких є громадянами країн СНД, а третя частина приїжджає з ЄС. Україна є одним зі світових лідерів з міжнародного туризму і за даними Всесвітньої організації туризму посідає вагомe місце за кількістю відвідувань щороку. Таким чином, туристична галузь має надзвичайно важливі значення для економіки нашої держави, а розвиток цієї сфери суспільного життя повинен стати одним із пріоритетних завдань на ближче майбутнє

В Україні туристична індустрія як самостійний сектор економіки перебуває в стадії свого становлення. Спостерігається збільшення інвестицій у готельний бізнес, як основного компонента інфраструктури туризму. Тому необхідно визначити основні напрямки розвитку готельного бізнесу в Україні з метою підвищення конкурентоспроможності підприємств індустрії гостинності на ринку готельних послуг [2, 3].

У той же час ресторанне господарство також займає важливе місце у реалізації соціально-економічних задач. Його основним призначенням є забезпечення населення кулінарною продукцією на організацій високого рівня обслуговування відповідно до його потреб.